

Kiss Benedek

Nem szán az idő

*Nullával kezdődik minden napod,
de nem szán az idő, repülnek a percek.
Még egy ilyen fád akarnokot –
álmodni is, csalódni is enged.*

*Meseországot torz való követ,
mert felébreszt a vekker bíz hamar.
Sziszfoszra hullnak sebző kövek.
Mivé lett az öröms munkadal!*

*S mire az óra az éjfelet üti,
kezdődik a körforgás előlről.
Az Úr az embert azzal hergeli,
hogy álmodni tud ígéretes jövőről.*

*S mikor a végső számadás jön el,
megköszönjük ezt a kétes harcot
szánni való bús könnyeinkkel.
Ó, az idő szemfényvesztő zsarnok.*

Zöldjüket a fák felejtik

*Mint a kutya, lehever mellénk
a vadászkapó Szeptember.
Nyelvén ikrás ízek, édesség,
bár a Nap mind később kel fel.*

*Darázshad zúdul szőlőtőre,
seregélyre ágyúval lőnek.
Szüretre gondol, aki jövőre,
kerüli táját a temetőknék.*

*Felejti lábát, aki sánta,
s imbolyog föl a domboldalon.
Diót pottyant a diófa ága,
s mandula is hull – csontos rokon.*

*S közben lombjukat a fák elejtik,
aranyárgára válnak az erdők.
A madár egy-egy mandulát felnyit,
új bor forr, új borral meg új hit
köszönti majd az új esztendő.*

*Megérik minden gondolat,
és hasogat reuma, isiász.
Kártyánk már bizony kopott, szakadt,
s fázva lapul meg felül a makk ász.*

Kötöz a hűség

Mezey Katalinnak a sokadikra

*Virág vagy, rebbenő mosolygás,
miről álmodsz a réveteg réten?
Tudod, hogy az élet örök varázs,
ahogy hajlongunk langyos napsütésben?*

*Emlék nélkül élsz? Hisz újjrahajtod
magad évente örömmek, színes reménynek!
Letarol minden tél, fagyos akarnok,
de magvadból szép magad mindújra éled.*

*S markolod a földet konok gyökérrel,
virágod fönt ének, lét-gyönyörűség,
s szállhatnak fölötted sorra az évek,
kötöz az életvág, kötöz a hűség.*

*Virágozz csak, virág, Isten kegyeltje,
ringó derekad járja a táncot,
le nem roskadhatsz, járd táncod egyre,
mindenség része vagy, kit a szél átfog.*

Mindenek megköszönése

Korda Zsuzsikának
és Sárdi Gézának ajánlom

*Nekem meg kell köszönnöm mindent,
mert magamban rég
elvesztem volna.
Pedig magam voltam mindig,
mint a falu bolondja.*

*Önfejú voltam. Édes szülőm
igéit nem sokáig hallgattam,
daczban égtem, Apámat meg
megtagadtam, bár – maga módján –
fájt a feje miattam.*

*Most a vizet is köszöntöm,
s aztán kenyerem, söröm, borom.
Köszönöm szívemet
s az érzéseket,
mikbe majd behaltam egykoron.*

*Fájtam – voltam.
S örültem is.
Sőt sokat örvendeztem.
Megfeszült sok szép női álom és
kibomlott tenyeremben.*

*Köszönet, millió köszönet
a Mindenhatónak, ki így rendezte sorsom.
A génspirálok honnan futnak és
meddig érnek el
e nagy porondon?*

*Köszönet a hajnalnak, hogy ébreszt,
köszönet az estének, ha nyugalmat ad.
Hálás vagyok minden élőnek,
hogy – néha –
boldognak hiszem magamat.*

Acsargó lettem

*Acsargó lettem,
otromba bohóc,
aki csak ordibál,
köpködi a szót.*

*Szelíd szívemet
sátánok bírják,
messzire szökik
minden józanság.*

*S lecsillapulván
mardos az önvád;
már olyan lettem,
mint e szép ország.*

*Szánom már, bánom
nagy botorságom,
magamat kínban
porig alázom.*

*Cukrozott szavakkal
becézek mindent,
birkaságomon
nevet az Isten.*

*Rombol az élet,
a halál is rombol,
ki kéne jutnom e
napi pokolból.*

*Megülni szépen
már eltűnőben,
csak mint a Nap száll
pírba veszően.*